căderea fiinţei în existenţa regională: spaţială ori modală, sau numai căderea ei „sub vremi". Numai în această perspectivă limitată, am văzut, poate să fie negată existenţa.

Dacă existenţa nu se desfăşoară, pentru român, în esenţă, pe planul faptului, ci pe acela al felului de a fi, şi dacă negaţia nu are funcţiunea de suprimare a existenţei, ci numai de ordonare a posibilităţilor, de limitare a felurilor ei de a fi – se înţelege că pentru român orice tăgăduire a existenţei nu poate avea sens absolut, ci relativ, limitat la un anumit fel de existenţă. Nimicul, tăgăduirea absolută a existenţei, nu are deci conţinut pentru acesta. El apare, cel mult, la fel cu nesfârşitul, ca o limită construită de spirit prin hipostazierea propriei sale atitudini de negaţie în regiune, sau, în sens mai restrictiv, practic, ca rezultatul unei operaţiuni de distrugere, de desfiinţare. O negaţie rămâne însă totdeauna, pentru el – cum e şi firesc pentru o mentalitate substanţialistă –, negaţia a ceva. Negarea existenţei nu poate avea deci sens absolut, ci e totdeauna derivată, referită implicit la o existenţă care o precede şi care, dată fiind slăbiciunea negaţiei de care am vorbit, îi supravieţuieşte ontologic.